

DUS u hebt het niet?" schreeuwde juffrouw Pick op schellen toon. „Wel — wacht dan maar tot mijn Alf thuis komt. Hij zal u leeren, om een arme vrouw haar zuur verdiend geld niet te betalen. Drie weken huur is u mij nu al schuldig en als ik het geld niet binnen een half uur heb, dan zal mijn Alf u wel even leeren."

Hiermee sloeg de woedende vrouw de deur achter zich toe en slofte naar beneden, terwijl de kleine Professor Tollett ineengedoken bleef zitten op een meubelstuk met wijd uitstaande pooten, dat in meubelwinkels bekend is als een „gemakkelijke stoel." Het was in den laatsten tijd slecht gegaan met den kleinen Professor — slechts weinige scholen schenen de diensten noodig te hebben van een werkelijk wetenschappelijk onderlegd leeraar en het scheen, dat niemand voordrachten over scheikunde wenschte aan te hooren; met het gevolg, dat hij onmogelijk de rekening van zijn hospita had kunnen voldoen. Door verschillende voorwerpen te beleenen, had hij dit nog een paar weken kunnen uitstellen, maar nu kon hij niet anders doen, dan juffrouw Pick beloven, dat hij haar rekening zou afbetalen, zoodra de proefneming, waarmee hij bezig was, succes zou hebben. Het goede mensch, dat de grootste minachting koesterde voor wat zij noemde „smerige mengseltjes en viezen stank" had geweigerd te wachten, tot hij dit toppunt van zijn wenschen zou bereikt hebben, met dat gevolg, dat haar Alf den Professor de deur zou uitzetten, zoodra de herberg „de Zwarte Hond" hem niet meer aan zich kluisterde, en waaruit hij zich alleen verwijderde, als er geroepen werd „Allemaal er uit!"

Alf Pick was een groot en terugstootend mensch, wiens eenige deugd in de oogen van zijn vrouw daarin bestond, dat hij een ruwe manier had om haar huurders, die in gebreke bleven te betalen, te behandelen, zoodat menig ongefotuneerd en schraal bij kas zijnd huurder er toch nog in geslaagd was als hij Alfs naam hoorde noemen, het noodige bij elkaar te krijgen.

De Professor was een klein, zwak mannetje en het was te betwijfelen of hij uit een prullenmand zou kunnen klauteren. Tot nu toe had Alf hem slechts aangevallen met woorden en vloeken, en als de lichamelijke straf, die hij nu verwachtte, maar half zoo krachtig zou zijn als zijn woorden, dan wist de Professor, dat hem iets geduchts te wachten stond. Hij keek angstig naar de klok en ziende, dat het pas negen uur was, slaakte hij een zucht van verlichting, want naar alle waarschijnlijkheid zou Alf niet terugkeeren voor middernacht en naar een Kast gaande, nam hij er een verzameling van reageerbuisen, retorten en fleschjes uit.

Nadat hij een Bunschenschen brander had aangestoken, was hij weldra verdiept in zijn werk en na verloop van tien minuten was hij erin geslaagd de kamer te vervullen van een onbeschrijfelijke en doordringende lucht en had hij in een reageerbuis een kleine hoeveelheid van een kleurloze vloeistof verzameld.

Deze goot hij uit in een schaalte om het te laten afkoelen en toen de stank onverdragelijk geworden was, opende hij de deur en de vensters, om de andere huurders te laten meegenieten van het resultaat van zijn arbeid. Door de open deur kwam Eustace, de kater van juffrouw Pick, die er deerniswekkend uitzag en een hongerige uitdrukking in zijn hard-gele oogen had. Het schaalte stond op den grond bij de kachel en daar Eustace schaaltes op den vloer altijd in verband bracht met een nieuwen voorraad melk, deed hij een zacht geknor van welbehagen hooren en ging er naast zitten. Hij likte er maar even aan, maar dat was voldoende en met een kreet van razernij rende hij door de kamer heen. Den „gemakkelijken stoel" liep hij omver en het zware meubelstuk viel met een slag tegen den grond; daarna sprong hij in de hoogte, beschreef een cirkel in de lucht, wierp daarbij de gaskroon af en kwam toen met een flinken slag op de tafel terecht.

„Lieve hemel!" riep de verbaasde Professor. „Wat is er met Eustace gebeurd — arme, arme poes!"

Hij nam Eustace op en wilde hem aaien, toen er iets merkwaardigs gebeurde. Eustace's poot schoot uit als een bliksemstraal en sloeg tegen het oor van den kleinen Professor, die op den grond viel en een oogenblik onbeweeglijk bleef liggen, terwijl de kat tweemaal als een dolle de kamer rondvloog, toen door het venster naar buiten schoot, en het volgend oogenblik, te oordeelen naar het lawaai, handgemeen was met een hond.

„Wel, wel!" zei de Professor, terwijl hij van den grond oprees en zijn oor betastte, „ik heb van mijn leven nog nooit zoo'n harden klap gehad. Het is ongelooflijk dat zoo'n klein diertje iemand zoo'n slag kan geven!"

Hij ging naar het venster en keek naar buiten. Een menigte menschen had zich verzameld om het gehavende lichaam van een grooten hond, terwijl op een naburigen steen zijn moordenaar zat, die zich kalm zat te likken en totaal niet lette op de verbazing van de toeschouwers. De Professor was, op zijn minst genomen, buiten zichzelf van verbazing en terwijl hij rondkeek om de oorzaak van deze plotselinge verandering te ontdekken, viel zijn oog op het schaalte met vloeistof.

„Goede hemel!" kreunde hij. „Dat is de oorzaak. Het bevat natuurlijk een groote hoeveelheid arbeidsvermogen, maar ik heb nooit vermoed, dat het uitwerking zou hebben op een levend schepsel. De gewone huiskat kreeg er de kracht door van een Bengaalschen tijger. Ik zou wel eens willen weten wat het resultaat van een portie ervan bij een menschelijk wezen zou zijn — in dat geval zou ik een Goliath worden!"

Hij nam het schaalte op en terwijl hij een beetje vloeistof met een theelepeltje er uit schepte, bracht hij het aan zijn lippen.

„Wel", riep een heesche, kiffachtige stem aan de deur. „Hoe staat het ermee? Hoe staat het met die dertig gulden, die je aan de hospita schuldig bent, jij kleine rat? Je zult betalen, of ik zal je de oogen uit je gezicht halen".

Alf stapte met oogen, die met bloed beloopt waren, de kamer binnen, zijn enorme hand strekte hij uit om de tengere Professor vast te grijpen, terwijl zijn echtgenoot op den achtergrond stond te grinniken van leed-vermaak.

„Terug, kerel" zei de Professor, die het lepeltje nog aan zijn mond had. „Terug, als je je leven liefhebt".

„Hoor hem eens", smaalde Alf woedend. „Hij durft mij weg te sturen in mijn eigen huis. Let op, vrouw, ik zal hem tegen den grond gooien".

Hij deed een stap voorwaarts, om zijn voornemen ten uitvoer te brengen en op 't zelfde oogenblik slikte de kleine Professor het vocht in. Toen zag men niets meer dan dwarrelende jaspanden en rondvliegende vuisten en de Professor was voor 't eerst van zijn leven in een vuistgevecht gewikkeld. Hij was maar vijf voet lang, had de kracht van een Australisch konijn en was in gewone omstandigheden nog niet eens sterk genoeg, om een putje te maken in een klompje boter op een warmen dag, terwijl Alf, ruw geschat, honderd zestig pond woog en in zijn jeugd den naam van een vechtersbaas had. Het gevecht had een woest verloop. Den eersten slag trof Alf, hoewel de Professor het niet merkte, tusschen de oogen en hij viel op den grond, waar hij zoo plat als een schol bleef liggen en toen hij weer oprees, wierp de kleine gestalte van den Professor zich op hem en zag men weer niets dan zwaaiende armen en plukken haar en hoorde men vreeselijke kreten.

Tien minuten later was alles, wat er van Alf overgebleven was, gewasschen en verbonden, terwijl een verzameling van deelnemende burens vol vrees luisterde naar het lawaai, dat van boven kwam.

„Kijk hij eens toegetakeld zijn!" jammerde juffrouw Pick, terwijl zij het rechter oor van haar echtgenoot, dat leelijk gehavend was, trachtte te verbinden. „Kijk eens, hoe hij mijn armen Alf behandeld heeft en dat alleen omdat we hem heel beleefd vroegen, of hij de huur wilde betalen, waarmee hij drie weken ten achter was. Als jullie je vrienden van Alf noemt — ga dan naar boven en geef hem een flink pak slaag."

De „vrienden" keken met verschrikte oogen naar Alfs wonden en terwijl zij uitmaakten, dat de atmosfeer van dat huis bepaald ongezond was voor door de wet beschermde burgers, dropen zij met beschaamde gezichten af in de richting van den „Zwarten Hond", terwijl de welbespraakte juffrouw Pick hun schimpscheuten en scheldwoorden nazond.

Ondertusschen had des Professors aanval van razernij opgehouden en toen hij zich zwak en bevend terugvond in de gehavende kamer, verbaasde hij zich over de uitwerking van het wonderlijke vocht.

„Het is verbazend!" zei hij, terwijl hij ging zoeken naar de twee ontbrekende pooten van den „gemakkelijken stoel" „en daar kan ik geld van maken. Hoopen en hoopen geld, als ik het goed aanleg. Zelfs het Portugeesche leger zou, voorzien van dit middel, heel Europa kunnen doortrekken, maar ongelukkigerwijze is er op 't oogenblik geen oorlog in 't vooruitzicht."

Gedurende een oogenblik stond hij te overleggen, hoe hij op de beste manier financieel voordeel van zijn nieuwe ontdekking zou kunnen trekken, toen plotseling bij de gedachte aan Pick's nederlaag, een schitterend plan bij hem opkwam.

„Natuurlijk," riep hij uit, terwijl hij het schaalte opnam, dat gelukkig aan de verwoesting gedurende het gevecht was ontsnapt, „zal deze vloeistof juist iets zijn voor een bokser — een kleine dosis van mijn nieuw Elixer zou een man van mijn gestalte in staat stellen om John Jackson zelf te verslaan."

Terwijl hij de kostbare vloeistof in een klein fleschje goot, had hij visioenen van ongekende rijkdommen en naar zijn hoed grijpende, rende hij de straat op.

Hij herinnerde zich, dat hij met de tram in korten tijd vanaf zijn kamers naar een boksegelegenheid kon komen, waarvan hij de lichten dikwijls had opgemerkt op zijn weg naar huis; en hoewel hij nooit in het gebouw was geweest, besloot hij het dien avond eens te gaan bezoeken.

Hij zou heel gemakkelijk onder de boksers den een of anderen minder bekwamen kunnen ontdekken, die graag op het voorstel, dat hij van plan was te doen, zou ingaan en dan stond niets hem in den weg om fortuin te maken.

De tweede ronde van een strijd, die uit zes rondes zou bestaan, was in vollen gang, toen de Professor plaats nam en na te hebben geweigerd om deel te nemen aan een schotel paling in gelei, ging hij zitten om naar den strijd te kijken. De gezichten van zijn burens waren, op zijn zachtst gezegd, afstootend en de Professor voelde zich weinig op zijn gemak toen een individu met borstelige wenkbrauwen hem om een „lucifer" vroeg. Terwijl hij naar zijn lucifers tastte, raakten de vingers van den Professor het wonderbaarlijke fleschje aan en een glimlach van geruststelling verhelderde zijn gelaatstreken. Hij had slechts één druppel te nemen en de zoo woest uitzierende bokser zou bebloed en verslagen het gebouw uitgedragen worden.

Het verloop van het gevecht vond de Professor verbaasd interessant, om de eenvoudige reden, dat hij nog nooit tevoren een bokspartij had gezien, anders zou hij zich misschien gedragen hebben als de rest van het publiek, dat liedjes zong op een beleedigende manier en de boksers uitfloot. Om de waarheid te zeggen, was geen van de boksers tegen hun taak opgewassen en hoewel zij wel een woeste houding aannamen en in de lucht sloegen, berokkenden ze elkaar niet veel nadeel. De kleinste van de twee, een bleek uitzierende jonge man met knokige knieën, dekte zich als een verschrikte kreeft, wanneer hij veronderstelde, dat zijn tegenstander een uitval zou doen, terwijl de ander, als hij er in geslaagd was dezen staat van zaken te bereiken met de minst mogelijke krachtspanning, zich tevreden stelde met een woest gezicht te trekken en andere totaal overbodige grimassen uit te voeren.

De Professor echter werd door dit alles erg geboeid en voelde, dat zijn opvoeding schandelijk verwaarloosd was, omdat hij nog nooit een dergelijken wedstrijd had bijgewoond en toen de twee boksers werkelijk aan het vechten gingen, hijgde hij van opwindend. Onder de kreten van het publiek sloegen de twee hoofdpersonen, die zich van hun schuchterheid hadden hersteld, op elkaar los, terwijl ze alle voorzorgsmaatregelen in den wind sloegen. Zij deden elk bijna zestig uitvallen per seconde en binnen weinige oogenblikken maakte de bloedarme jonge man een terugwijkende beweging. Hij was tot de ontdekking gekomen, dat een vroegtijdige ontruiming van de kampplaats van zijn kant zeer gewenscht zou zijn en tastte blindelings naar de touwen om naar beneden te klimmen, toen zijn tegenstander hem zonder complimenten in de kookafdeeling stootte. Diep beleedigd verdubbelde de bleke jonge man zijn krachten, maar de ander pakte zijn hooft en begon dit krachtig te beuken, totdat het voorwerp van deze zachtzinnige attentie wanhopig zijn hand greep en deze hevig schudde ten teeken van overgave.

Terwijl de twee vechtersbazen plukhaarden tusschen de touwen onder het gehoon van het publiek, baande de Professor zich met de ellebogen een weg naar de kampplaats en bereikte den bleken jongeling, juist toen deze op den grond sprong.

„Een woordje met u", zei de professor vriendelijk. De bokser keek den man van de wetenschap van boven tot beneden aan en toen hij tot de gevolgtrekking gekomen was, dat hij dezen man tenminste met succes zou kunnen aanvallen, informeerde hij of de Professor vroeg om een klap om zijn hoofd. „Nee, dat niet," antwoordde de Professor, terwijl hij naar zijn fleschje greep op dezelfde manier als een gewoon mensch zijn stok steviger omklemt als hij tegenover het gevaar komt te staan. „Ik zou u willen spreken over iets — iets dat heel voordelig voor u zal zijn."

„Zoo! — geef dan een rondje; dan zullen wij er over spreken," zei de bokser, terwijl hij zich uitrekte.

„Waar zullen we heengaan, mijnheer?" vroeg de Professor, wiens versnaperingen meestal den vorm van cacao aannamen.

„Mijnheer Boshier," antwoordde de ander, „Kid Boshier word ik gewoonlijk genoemd. Ik heb twintig partijen gewonnen bij de knock-out route, maar dit was een van mijn slechte avonden!"

„Dat dacht ik wel," zei de Professor met het prijswaardig verlangen om hem aangenaam te zijn.

„Wat?" vroeg Kid woest, „lach mij niet in mijn gezicht uit over mijn nederlaag of je zult kennis maken met mijn vuisten."

„Houdt u bedaard," zei de Professor minzaam. „Zoudt u graag wereldkampioen willen worden?"

Kid B. had al voortdurend het vermoeden gehad, dat hij voor den gek gehouden werd en door deze vraag van den Professor werd hij nog in dat vermoeden versterkt. Dadelijk trok hij zijn jas uit, verzocht den herbergier haar te bewaren en maakte zich gereed om den Professor aan te vallen.

„Blijf toch als 't u blijft kalm," smeekte de kleine man op klagenden toon. „Ik meen werkelijk, wat ik zeg. Ik heb een wonderbaarlijk Elixer in mijn zak; een druppel ervan zal u in staat stellen om den besten bokser van de wereld met geweld te overwinnen."

Kid trok zijn jas weer aan en dronk zijn glas leeg.

„Als je mij bedriegt," zij hij woest, „dan zal je moeder je niet meer herkennen, wanneer ik met je afgerekend heb; maar als je de waarheid zegt, kan kunnen we zaken